

Drahokamy Božích tajemství
 Esence
 posvátných tajemství
 na cestách vzestupu
 ohlášená těm, kteří se
 touží dostat do blízkosti
 Boha, Všemohoucího,
 vždy odpouštějícího –
 požehnání budiž spravedliví,
 kteří zhluboka pijí z těchto
 křišťálových pramenů!
**ON JE VYVÝŠENÝ,
 NEJVYŠŠÍ!**
 Ó můj bratře!
 Abys byl šampionem
 této arény, spěchej
 do země jistoty,
 aby tvá duše mohla být
 v tento den vysvobozena
 od pout iluzí
 a tys mohl vnímat
 líbeznou vůně, jež se
 linou z této zahrady.
 Vskutku, parfémem
 obtěžkané vánky, jež unášejí
 vůni tohoto města,
 vanou do všech míst.
 Nepřipravuj se
 o jejich příděl tobě
 a nebuď nedbalým.
 Jak dobře to bylo řečeno:
 Jeho voňavé vánky
 rozptýlené ve východních
 zemích by mohly
 nemocným na západě
 navrátit jejich čich!
 Po této nebeské cestě
 a mystickém vzestupu
 vejde poutník
 do zahrady divů.
 Kdybych ti měl
 přiblížit
 toto místo,
 naříkal bys a oplakával
 nepříznivou situaci
 tohoto služebníka,
 který zůstal v rukou
 těchto nevěřících,
 jež byl uveden do rozpaků
 v této neutěšené

situaci a je ztracen ve zmatku
 v tomto bezedném oceánu.
 Každý den plánují,
 jak mne připravit o život,
 a každou hodinou se snaží
 vyhnat mne z této země,
 tak jako mne vyhnali
 z jiné země.
 Přesto tento služebník
 před nimi stojí připraven,
 očekává cokoliv,
 co Všemohoucí nařídil
 a stanovil pro nás.
 Nebojím se ani
 žádné duše, obklopen,
 jak se nám může stát,
 takovými zkouškami
 a strastmi, jež jsou působeny
 zvrácenými a zlomyslnými
 a obklíčen v této hodině
 myriádou
 trápení a žalů.
 „Noemova potopa je jen
 měřítkem slz,
 které jsem uronil,
 a Abrahámův oheň
 jen vzkypěním mé duše.
 Jákobův zármutek je jen
 odrazem mých soužení,
 a Jobovy strasti
 zlomkem mého neštěstí.“
 Kdybych měl vylíčit
 tvé eminenci
 hrozná protivenství,
 která na mě padla,
 byl bys tak zarmoucen,
 že bys zapomněl
 význam všech věcí
 a zapomněl bys sebe sama
 a všechno, co Pán
 stvořil na Zemi.
 Ale neboť to není našim
 přáním, skryl jsem
 zjevení
 božského výnosu
 v srdci Bahá
 a zakryl je před očima
 všech, kteří se pohybují
 v říši stvoření,
 aby mohlo zůstat skryto

uvnitř svatostánku
 neviděného,
 dokud nenadejde čas,
 kdy Bůh
 to tajemství odhalí.
 „Nic na nebesích
 ani na Zemi
 nemůže uniknout Jeho
 pozornosti, a on vskutku
 vnímá všechny věci.“
 Neboť jsme odbočili
 od našeho tématu,
 zanechme těchto
 zmínek
 a vraťme se
 k naší diskusi o městě.
 Vskutku, kdokoliv do něj
 vejde, bude spasen,
 a kdokoliv
 se od něj odvrátí
 zcela jistě zahyne.
 Ó ty, o němž se hovoří
 v těchto deskách!
 Věz, že ten,
 kdo se vydává
 na tuto cestu,
 bude žasnout nad znameními
 moci Boží
 a zázračnými důkazy
 jeho díla.
 Údiv jej obklopí
 ze všech stran,
 tak jak bylo
 ověřeno Esencí
 nesmrtnosti
 od Shromáždění na výšinách:
 „Zvyš můj údiv
 a úžas nad Tebou,
 ó Bože!“
 Dobře to bylo řečeno:
 Nevěděl jsem,
 co je to úžas,
 dokud jsem neučinil
 Tvoji lásku svojí pohnutkou.
 Ó jak ohromující by bylo,
 kdybych nebyl
 ohromen Tebou!
 V tomto údolí
 poutníci bloudí
 a umírají, než dosáhnou

svého konečného příbytku.
Milostivý Bože!
Tak obrovské je toto údolí,
tak rozlehlé toto město
v království stvoření,
že se zdá, jako by nemělo
začátku ani konce.
Jak veliké je
požehnání toho,
kdo zakončí
putování v něm
a překročí jej,
skrz pomoc Boží,
posvátnou půdu
tohoto nebeského města,
města, v němž
Bohu milí
a čistého srdce
jsou zaplaveni
úžasem a posvátnou bází.
A my pravíme:
„Pochválen buď Bůh,
Pán světů.“
A kdyby služebník
vzestoupil do ještě
větších výšin, odešel
z tohoto smrtelného světa
prachu a hledal vzestup
do nebeského příbytku,
pak by přešel
z tohoto města do města
Absolutní nicoty,
to je smrt já
a život v Bohu.
Na tomto místě,
nejvyšším příbytku,
je cesta naprostého
sebe-vyhlazení,
poutník zapomíná
na svoji duši, duševno,
tělo a samotné bytí,
noří se
do moře nicoty
a žije na Zemi jako ten,
kdo nestojí za zmínku.
Nikdo ani nenalezne
jakoukoliv známku
jeho existence,
neboť on zmizel
z říše viditelného

a dosáhnul výšin
sebe-zapření.
Kdybychom měli vypovědět
tajemství tohoto města,
lidská srdce
by byla
promarněna
v intenzitě
jejich touhy po tomto
mocném místě.
Neboť toto je místo,
kde jsou
zářivé krásy Milovaného
odhaleny
upřímnému milovníku
a nádherná světla
Přítele jsou vržena
na oddělené srdce,
které je Jemu oddáno.
Jak může skutečný milovník
pokračovat v existenci,
když mu byly
odhaleny zářivé krásy
Milovaného?
Jak může
stín přetrvat,
když vyjde slunce?
Jak může mít
oddané srdce jakékoliv
jsoucno před existencí
objektu své oddanosti?
Ne, při Tom,
v jehož ruce je má duše!
Na tomto místě
budou
naprosté odevzdání
a úplné vymizení hledajícího
před jeho Stvořitelem
takové,
že kdyby hledal
na východě a na západě
a prošel zemi, moře,
hory a planiny,
nenašel by žádnou stopu
po sobě samém,
či jakékoliv jiné duši.
Milostivý Bože!
Ale ze strachu
z Nimroda tyranie
a pro ochranu

Abraháma spravedlnosti
ti odhalím to,
co, kdybys opustil
své já a touhu,
by ti umožnilo získat
všechno ostatní
a přiblížilo by tě
k tomuto městu.
Bud' však trpělivý,
dokud nenadejde čas,
kdy Bůh prohlásí
svůj záměr.
On vskutku odměňuje
nezměrně ty,
kdo trpělivě snášíš.
Nadechni se tedy
sladkých vůní ducha
z roucha
skrytých významů
a řekni: „Ó ty,
jenž jsi ponořen
do oceánu nesobectví!
Spěchej, abys vstoupil
do města nesmrtelnosti,
pokud chceš vzestoupit
do jeho výšin. A my hlásáme:
„Vpravdě náležíme Bohu
a k němu se navrátíme.“
Z tohoto nejvznešenějšího
a nejvyššího místa,
a z této nejnádhernější
a nejskvělejší úrovně,
hledající vstupuje
do města nesmrtelnosti,
aby tam navždy spočinul.
Na tomto místě
uzří sebe
sedícího
na trůně nezávislosti
a v pozici velebení.
Pak porozumí
významu toho,
co bylo odhaleno
o dni
„kdy Bůh
učiní všechny bohatými
skrze svoji hojnost.“
Dobře je těm,
kdo dosáhli
tohoto místa

a uhasili svoji žízeň
z tohoto sněhově-bílého
poháru před rudým pilířem.
Když se na této cestě
ponoří
do oceánu nesmrtelnosti,
zbaví své srdce
připoutanosti ke vznešenosti
mimo Jeho,
a dosáhne
nejvzornějších výšin
věčného života,
hledající nespátří
žádné zničení
sebe sama,
či jakékoliv jiné duše.
Bude zhluboka pít
z šálku nesmrtelnosti,
kráčet v její zemi,
vznášet se v její atmosféře,
stýkat se s těmi,
kdo ji ztělesňují,
podílet se na nehynoucích
a nezkazitelných plodech
stromu věčnosti,
a bude navždy počítán
ve vzorných výšinách
nesmrtelnosti
mezi stálé obyvatele
věčné říše.
Vše, co existuje
v tomto městě,
vskutku vytrvá
a nikdy nezanikne.
Kdybys snad,
se svolením Božím,
vstoupil do této božské
a velebné zahrady,
spatřil bys slunce
v jeho polední slávě,
nikdy nezapadající,
nikdy nezastíněné.
Totéž platí
pro jeho měsíc, jeho oblohu,
jeho hvězdy, stromy,
a oceány a vše,
co k němu náleží
nebo v něm existuje.
Při tom, vedle nějž
není žádný jiný Bůh!

Kdybych měl vypovídat
od tohoto dne
až donekonečna
o jeho zázračných
vlastnostech, láska,
kterou v sobě chová
mé srdce k tomuto
posvátnému a věčnému
městu, by nebyla nikdy
vyčerpána. Svě téma však
přiblížím k závěru,
neboť čas se krátí
a tazatel je netrpělivý
a protože tato tajemství
nemají být otevřeně
vyzrazována mimo povolení
Boha, Všemohoucího,
Vše-podmaňujícího.
Zkrátka
věrný spatří,
za dne
druhého vzkříšení,
Toho, koho
Bůh nechá zjevit se
sestupujícího s tímto městem
z nebe
neviděného,
společně
se skupinou Jeho vyvýšených
a Jemu nejmilejších andělů.
Ohromné je proto
požehnání, jež se dostává
tomu, kdo dosáhne
Jeho přítomnosti
a spatří Jeho tvář.
My všichni si, vskutku,
vážíme této naděje
a pravíme: „Chvála
budiž Jemu, neb vskutku
On je věčnou pravdou
a k Němu se vrátíme!“
Věz navíc,
že kdyby se někdo,
kdo dosáhnul
těchto míst
a vydal se
na tyto cesty,
propadnul
pýše a prázdné slávě,
v ten samý okamžik

by se stal ničím
a vrátil by se k prvnímu
kroku, aniž by si to uvědomil.
Vpravdě, ti, kdo Jej hledají
a touží po Něm
na těch cestách,
jsou známi tímto znamením,
že se pokorně podvolují
těm, kdo uvěřili
v Boha a Jeho slova,
že jsou pokorní
před těmi, kdo se dostali
do blízkosti Jeho
a projeví
Jeho krásy, a že se sklání
v podřízení
před těmi, kdo jsou
pevně zakotveni
ve vzorných výšinách
vůle Boží
a před její majestátností.
Neboť kdyby měli dosáhnout
konečného cíle
svého pátrání po Bohu
a dosažení Jeho,
dosáhli by pouze
toho příbytku,
jenž byl vyzdvižen
v jejich vlastních srdcích.
Jak by pak kdy
mohli doufat
ve vztup do takových
říší, které jim
nebyly přisouzeny
či vytvořeny pro ně?
Ne, i kdyby putovali
od věčnosti do věčnosti,
nikdy nedosáhnou
Jeho, který je
nejniternějším srdcem
existence
a osou celého stvoření,
Toho, po jehož pravé paži
plynou moře velkoleposti,
a po jehož levici
pramení řeky moci,
a v dosažení Jehož dvora
nikdo nemůže nikdy doufat,
o kolik méně pak
Jeho samotného příbytku!

Neboť On pobývá
v arše ohně, urychlen,
ve sféře ohně,
skrz oceán ohně,
a pohybuje se
v atmosféře ohně.
Jak může ten,
kdo byl stvořen
z opačných elementů,
kdy vstoupit, nebo se
jen přiblížit tomuto ohni?
Kdyby tak učinil,
byl by
okamžitě pohlcen.
Věz navíc,
že kdyby byl
provazec pomoci,
poutající tento mocný
středobod k obyvatelům
Země a Nebe
poškozen, nepochybně
by všichni zahynuli.
Veliký Bože!
Jak by mohl nízký prach
vůbec kdy dosáhnout
k Němu, který je Pánem
pánů? Nezměrně vyvýšen
je Bůh nad námi,
ten, kterého pocítí ují
ve svých srdcích,
a nesmírně veleben
je On nad to,
co je Jemu přisuzováno.
Ano, hledající
přichází do místa,
kde to, co mu bylo
přisouzeno,
nemá žádných hranic.
Oheň lásky
tak plane v jeho srdci,
že přebírá otěže omezení
z jeho sevření.
V každý okamžik
se jeho láska k jeho Pánu
zvyšuje a přitahuje jej
blíže k jeho Stvořiteli,
v takové moudrosti, že kdyby
jeho Pán byl na nejzazším
východě a on pobýval
na nejzazším západě

a disponoval celou zemí
a nebesy plnými rubínů
a zlata, vše by to opustil
a spěchal by do země
Vytouženého.
A kdybys zjistil,
že je jiný,
věz s jistotou,
že takový člověk
je prolhaný podvodník.
My, vpravdě, všichni
náležíme tomu, Jehož
Bůh nechá zjevit
za druhého vzkříšení
a skrze něj budeme
znovu vtaženi do života.
V těchto dnech,
ježto jsme nezdvihli
závoje, které halí
tvář
vůle Boží,
ani nepřiblížili lidem
plody těchto míst,
jež bylo zakázáno
popisovat,
vidíš, že jsou
opilí nedbalostí.
Jinak, kdyby sláva
tohoto místa
byla lidem odhalena
do míry menší,
než je oko jehly,
viděl bys je,
jak se shromažďují
před prahem
boží milosti
a spěchají ze všech stran
do dvora blízkosti v říši
božské slávy.
My jsme to však
zahalili,
jak bylo dříve řečeno,
aby ti, kdo věří,
mohli být rozlišení od těch,
kdo popírají,
a aby ti,
kdo se obrací k Bohu,
mohli být rozlišení
od těch, kdo se odvrací.
V pravdě prohlašuji:

„Není zde moci
ani síly mimo Boha,
pomoci v nebezpečí,
sebe-udržování.“
Z tohoto města
poutník stoupá
do města, které
nemá jméno ani popis,
a ze kterého člověk
neslyší ani zvuk ani zmínku.
Plynou v něm oceány
věčnosti, zatímco samotné
toto město obíhá
kolem sídla věčnosti.
Tam slunce
neviděného
září jasně
nad horizontem
neviděného, slunce,
které má svá vlastní nebe
a své vlastní měsíce,
jež se podílejí na tomto
světle a které povstávají
a spočívají
na oceánu neviděného.
Ani nemohu nikdy doufat,
že dodám i jen kapku rosy
toho, co bylo
tam nařízeno,
neboť nikdo není seznámen
s jeho tajemstvími mimo
Boha, jeho Tvůrce
a Návrháře, a jeho zjevení.
Věz navíc,
že když jsme se ujali
odhalení těchto slov
a vyjádřili některá z nich
v písmu,
bylo naším záměrem
objasnit
tvé eminenci,
ve sladkých akcentech
požehnaných
a Bohu velmi milých,
vše, co jsme
dříve zmínili
o slovech proroků
a příslovích poslů.
Nedostávalo se však
času,

a cestovatel,
který přišel z tvé přítomnosti,
byl ve velikém spěchu
a nedočkavý se vrátit.
Proto jsme zkrátili
naši rozmluvu
a spokojili se
s tímto,
bez dokončení popisu
těchto stupňů
patřičným
a náležitým způsobem.
Vskutku jsme
vypustili popis
významných měst
a velikých poutí.
Takový byl spěch
posla, že jsme se
dokonce vzdali
zmínky
o dvou vyvýšených poutích
odevzdanosti
a spokojenosti.
Přesto, kdyby tvá eminence
přemítala
nad těmito krátkými větami,
jistě bys získal
veliké vědění,
dosáhnul objektu
všeho učení a prohlásil:
„Dostatečná jsou tato slova
pro všechno stvoření,
obojí viditelné i neviditelné!“
Přesto,
kdyby oheň lásky
planul ve tvé duši,
zeptal by ses:
„Je tu ještě více?“
A my pravíme:
„Pochválen budiž Bůh,
Pán světů!“